

undgaa enhverformhelt Nedsættelse, fordi det ærede Medlem ikke vil gaa ind paa en mindre Nedsættelse end den, han anser for at være forsvaerlig. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Beregning, som det ærede Medlem opstillede om, hvor stor en Skat Forbrugerne af raffineret Sukker her i Landet betale til Raffinaderne, men det er klart nok, at denne Skat for Fremtiden vil blive større, naar man ikke gaar ind paa Lovforslaget, end hvis man gaar ind derpaa, og det vil altsaa blive det ærede Medlem, som i Virkeligheden — ikke i Ord, det skal jeg indrømme — gjør sig til Forsvarer for Raffinaderernes Interesser. Jeg har allerede bemærket, at det er umuligt for mig at opstille nogen bedre Kalkule over Sukkerets Raffineringsværdi end den, der allerede er givet i Motiverne, men jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa, at dette er en rent theoretisk Betragtning om det brugte Sukkers Sukkerholdighed, og at dette ikke er det Æneste, man har at gaa efter, naar man vil bedømme, hvorvidt en Nedsættelse i den bestaaende Bestyttelse er tilstedelig eller ikke. Der er ogsaa andre Momenter, som det ogsaa forekommer mig, at man meget vel kan tage Hensyn til. Der er blandt Andet det, at man nu gennem et Par Aar har forhandlet om en Nedsættelse i Bestyttelsen efter et større eller mindre Maal, uden at der er fremkommet stærke Indsigelser fra de nærmest Interesserede imod den Størrelse af Nedsættelsen, som er foreslaaet i Lovforslaget. De Industridrivende pleie dog ingenlunde at være tilbageholdne med Klager, naar de tro, at deres Interesser ere truede, og jeg mener altsaa med temmelig stor Sikkerhed at kunne gjøre den Slutning, at den foreslaaede Nedsættelse til 12,5 Dre i alt Sald ikke kan være faretruende for Raffinaderernes Bestaaen. Jeg forudsæ, at det ærede Medlem netop vil benytte dette Moment til at gjøre gjældende, at man vel paa Grund af den No, hvormed Raffinaderne have set paa den foreslaaede Nedsættelse i deres Bestyttelse, turde gaa videre, end Lovforslaget har foreslaaet; men jeg skal minde om, at det efter min Betragtning er ganske nødvendigt kun at borttage Bestyttelsen efterhaanden, som man føler sig overbevist om, at vedkommende Industri kan taale det. For en Industri, som er opvojet under en bestyttende Lovgivning, er det i mine Aender ikke, jeg vil ikke bruge Ordet berettiget, men ikke billigt at borttage Bestyttelsen uden Varjel eller uden den allernærmste Prøvelse af, hvorvidt den vedkommende Industri kan taale det. — Jeg vilde meget beklage, om det ærede Thing vilde gaa den Vej, som er foreslaaet af det ærede Medlem, der havde Ordet, idet det er givet, at det vilde føre til, at vi foreløbig aldeles ikke kom ind paa at nedsætte Bestyttelsen, og at endvidere det, som det ærede Medlem dog har erkjendt for at være ret og billigt ligeoverfor Sukkerindustrien her i Landet under de

nuværende Forhold, heller ikke vil blive fuldbdyret. Jeg vilde meget beklage det, men selvfølgelig fralægger jeg mig alt Ansvar derfor. Efter Alt, hvad der er kommet til min Kundskab, staaer Roesukkerindustrien her i Landet i dette Næblik paa saa svage Fødder, at det kan være tvivlsomt, om den har Tid til at vente paa, at der bliver viist den den Retfærdighed, som det ærede Medlem anerkjendte, at det vilde være at vise den, naar man vedtog en saadan Forhøielse i Afdraget fra 4 pCt. til 8 pCt. Rigtigheden af den Bemærkning, som det ærede Medlem fremkom med, at de 8 pCt. kun burde være 6 pCt., naar visse Eventualiteter indtraaede, erkjender jeg fuldstændig; men jeg betegner paa det Bestemteste, at det vilde være rigtigt at tage Hensyn til disse Eventualiteter, før de foreligge. Jeg tror, at Sukkerindustrien er fuldstændig berettiget til at fordre, at man tager Hensyn til de bestaaende Forhold her i Landet, men ikke til Forhold, som man fra nogle Sider ønsker skulle komme tilstede. Jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem har ganske Ret i, at en saadan Bestemmelse om Accisen af Roesukker har sin rette Plads i Toldloven, og jeg maa i ethvert Tilfælde gjøre opmærksom paa, at det kun er en lille Del af Roesukkerloven, som er optagen i dette Lovforslag. Dersom Toldloven altsaa skulde fuldstændiggjøres ved, at Bestemmelsen om Accisen af Roesukker optoges i den, hører der meget Mere til end blot at optage den Paragraf i det foreliggende Forslag, der handler om Roesukker, idet der, som jeg allerede har bemærket, er givet en særlig Lov om Roesukkeraccisen, som jo da ogsaa maatte optages deri. — En anden Afvigelse i det foreliggende Lovforslag fra de bestaaende Forhold, udtalte det ærede Medlem, var den, at Mærket Nr. 19 er foreslaaet gjenoptaget fra Loven af 1871 som Grændse mellem de raffinerede og de ikke raffinerede Sukkere; dette er vel ikke nogen ganske korrekt Bestemmelse, men jeg haaber, at ærede Medlemmer forstaa, hvad jeg mener. Jeg anser ikke denne Forandring for at have nogenformhelt Betydning; men jeg tror, at det er det Hensigtsmæssigste at have Grændsen ved Nr. 19 istedetfor ved Nr. 18 af Hensyn til Toldklareringen, ved Afgjørelsen af, hvilken et Sukker hører. — Jeg skal endnu kun bemærke, at det, der nærmest har bestemt mig til at fremkomme med dette Lovforslag, er Hensynet til Roesukkerfabrikationen. Dengang jeg tog min Bestemmelse, forelaa der for mig Oplysninger, som syntes mig at være fyldestgørende, om, at man virkelig i 1873 var gaaet Sukkerindustrien for nær. Udgangspunktet var nemlig dengang det, at man vilde stille Roesukkerlivirkningen her i Landet under lige Vilkaar med Importen af fremmede Sukkere, men da det nu ved gjentagne omhyggelige Undersøgelser har viist sig, at dette Hensyn ikke er stet Fyldest ved Loven af 3die Mai 1873, ansaa jeg det ligefrem for at være en Pligt saa hurtigt